
NO FIXED
ADDRESS

DREMPEL 7

Zonder Vast Adres

Er is een moment in het leven van sommige mensen waarop de geografie ophoudt een kaart te zijn en een ervaring wordt.

Tot die dag bestaat de wereld in boeken.

In foto's.

In de verhalen van anderen.

In het journaal.

Dan houdt ze plotseling op een nieuwsbericht te zijn en wordt ze een weg om te gaan.

Bij mij gebeurde het langzaam.

Er was geen bijzondere ochtend.

Er was geen episch telefoontje.

Er was geen aankondiging die het leven kon splitsen in een ervoor en een erna.

Er was gewoon een deur die openging.

En achter die deur was de wereld.

Wanneer je de plek verlaat waar je bent opgegroeid, is het eerste wat je verliest de illusie dat jouw manier van leven de natuurlijke manier van leven is.

Het is een heilzame schok.

Tot dat moment geloof je dat wat je om je heen hebt gezien de normaliteit vertegenwoordigt.

Dan kom je elders aan.

En je ontdekt dat er andere normaliteiten bestaan.

Andere ritmes.

Andere waarden.

Andere angsten.

Andere hoop.

En allemaal hebben ze dezelfde waardigheid als de jouwe.

In het begin observeerde ik.

Ik luisterde.

Ik probeerde te begrijpen.

Elk land leek een andere versie van hetzelfde menselijke verhaal te vertellen.

De talen veranderden.

De gezichten veranderden.

De gewoonten veranderden.

Maar de vragen bleven verrassend identiek.

Hoe bouw je een gezin op?

Hoe verdien je respect?

Hoe bescherm je wat je liefhebt?

Hoe ga je de toekomst tegemoet?

Elke keer verschilde de vraag alleen in het accent.

Nooit in de kern.

Ik herinner me het gevoel van verwondering dat ik voelde bij het binnenkomen van steden die tot de dag ervoor alleen op papier bestonden.

Luchthavens.

Stations.

Hotels.

Vergaderzalen.

Restaurants.

Straten.

Anonieme plekken die hoofdstukken van mijn leven werden.

Velen denken dat reizen zich verplaatsen betekent.

Dat is niet waar.

Reizen betekent van perspectief veranderen.

Je kunt een continent doorkruisen zonder iets te leren.

Of je kunt één enkele straat oversteken en er veranderd uit komen.

Het hangt af van de ogen waarmee je kijkt.

Jarenlang dacht ik dat ik het was die de wereld observeerde.

Toen ontdekte ik dat de wereld mij observeerde.

Elke cultuur werkt als een spiegel.

Ze geeft je een ander beeld terug van wie je bent.

In sommige landen leerde ik geduld.

In andere aanpassingsvermogen.

In weer andere discipline.

Elke plek gaf me een les waarvan ik niet wist dat ik die moest leren.

En elke keer liet ze iets in mij achter dat er eerder niet was.

Wanneer je lang in het buitenland woont, gebeurt er iets eigenaardigs.

Het woord “thuis” verandert van betekenis.

Het valt niet meer samen met een adres.

Het valt niet meer samen met een stad.

Soms valt het zelfs niet samen met een land.

Het wordt iets beweeglijkers.

Iets diepers.

Iets moeilijker te definiëren.

Thuis wordt wat je met je mee kunt dragen.

De principes.

De herinneringen.

De mensen van wie je houdt.

De verhalen die je blijft vertellen.

Al het andere kan veranderen.

Ik heb lang genoeg in verschillende landen gewoond om een eenvoudige waarheid te begrijpen.

Mensen lijken veel meer op wat ze vrezen.

Ze vrezen vergeten te worden.

Ze vrezen degenen te verliezen van wie ze houden.

Ze vrezen te falen.

Ze vrezen de pijn.

Ze vrezen de tijd.

Op deze universele angsten wordt een groot deel van ons bestaan gebouwd.

En juist daar ontstaan ook de meest authentieke verbindingen.

Niet in de verschillen.

In de gedeelde kwetsbaarheden.

Elke keer dat ik van land veranderde, liet ik iets achter.

Vrienden.

Gewoonten.

Zekerheden.

Elke keer won ik iets anders.

Nieuwe perspectieven.

Nieuwe relaties.

Nieuwe vragen.

De eindbalans was nooit economisch.

Ze was menselijk.

Hoe meer de jaren verstreken, hoe meer ik begreep dat internationale ervaring niet bestaat uit het verzamelen van stempels in het paspoort.

Ze bestaat uit het verruimen van de innerlijke grenzen.

Uit minder star worden.

Minder zeker van je eigen zekerheden.

Nieuwsgieriger.

Bereidwilliger om te luisteren.

De wereld beloont vaak wie spreekt.

Het leven daarentegen beloont wie weet te luisteren.

En luisteren naar verschillende culturen is een van de meest doeltreffende vormen van vorming die bestaan.

Op een gegeven moment hield ik op de landen te tellen.

Ik hield op de vluchten te tellen.

Ik hield op de afgelegde mijlen te tellen.

Ik begreep dat de belangrijkste afstand niet de geografische was.

Het was de mentale.

De afstand die het vooroordeel scheidt van het begrip.

De onwetendheid van de kennis.

De angst van het vertrouwen.

Elke ervaring hielp me haar te verkleinen.

Tot ze me iets deed begrijpen wat ik niet had voorzien.

De wereld veranderde niet alleen om me heen.

Ze veranderde in mij.

De persoon die jaren eerder vertrokken was, bestond niet meer.

Op zijn plaats was er iemand die had geleerd de dingen vanuit verschillende hoeken te bekijken.

Iemand minder geïnteresseerd in gelijk hebben en meer geïnteresseerd in begrijpen.

Iemand minder aangetrokken door de verschillen en aandachtiger voor de overeenkomsten.

Uiteindelijk begreep ik dat de grootste verandering niet was geweest dat ik van de ene natie naar de andere verhuisde.

Het was geweest dat ik van een enge visie naar een ruimere visie verhuisde.

Alsof mijn innerlijke adres was veranderd.

Voorgoed.

Daarom gaat deze drempel niet over landen.

Ze gaat niet over kaarten.

Ze gaat niet over grenzen.

Ze gaat over transformatie.

Want er komt een moment waarop de wereld niet alleen van geografie verandert.

Ze verandert van betekenis.

En wanneer dat gebeurt, ben jij het niet meer die de wereld zoekt.

Het is de wereld die in jou begint te leven.

De wereld had van adres veranderd.

En het nieuwe adres was ik.